

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13Co/105/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117222503
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8117222503.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Andreja Radomského v právnej veci žalobcu: E.. E. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. F. XX, XXX XX Z. proti žalovanému: PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35792752, so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, právne zastúpeného Advokátska kancelária, JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, o zaplatenie 3 426,84 eura s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č. k. 9Csp/258/2017-155 zo dňa 13. 06. 2019 takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok.
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.:

„I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 3 426,84 €, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške týchto trov“.

2. Súd prvej inštancie vec právne odôvodnil podľa ust. § 43a ods. 1, § 43c ods. 1, § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 451 ods. 1 a 2, § 456, § 457, § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka.

3. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie právne odôvodnil tým, že pôvodne súd prvej inštancie žalobu zamietol na tom právnom základe, že aj v prípade jej dôvodnosti by uplatnená pohľadávka bola premlčaná. Na základe odvolania žalobcu bol rozsudok okresného súdu uznesením Krajského súdu v Prešove, č. k. 20Co/108/2018-136 zo dňa 24. 01. 2019 zrušený. Okrem iného odvolací súd vo svojom rozhodnutí konštatoval, že súd prvej inštancie mal správne premlčanie uplatneného nároku žalobcu posúdiť z hľadiska 10-ročnej premlčacej doby na uplatnenie práva pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení. Zároveň uviedol, že v danej právnej veci bezdôvodné obohatenie vzniklo v dôsledku bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Odvolací súd preto nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že už v čase, kedy došlo k plneniu nad rámec poskytnutej čiastky žalobcovi začala plynúť premlčacia doba argumentujúc slovom „došlo“ ako relevantné, no pri objektívnej premlčacej dobe podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Podľa názoru odvolacieho súdu relevanciu má teda to, odkedy sa dotknutá osoba dozvie, že plniť nemala a nie že plnila. Žalobca vyhlásil, že o tom, že sa na jeho úkor niekto obohatil sa dozvedel mesiac pred podaním žaloby (09/2017). Okresný súd vec opätovne prejednal a dospel k záverom, že po preskúmaní zmluvy o úvere uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným zistil,

že údaje o požadovanom revolvingovom úvere, teda oferta dlžníka sa nachádza v bode 5 tejto zmluvy. Okrem iného dlžník pri oboch zmluvách dňa 11. 12. 2008 požadoval, aby mu bol poskytnutý úver, ktorého RPMN bude predstavovať výšku 60,80 %. V bode čísla 6 zmluvu podpísanej veriteľom dňa 15. 12. 2008 sa nachádzajú údaje o schválenom revolvingovom úvere, ktoré sú zhodné s ofertou dlžníka, okrem údajov o RPMN. Návrh zmluvy prijal veriteľ s uvedením RPMN vo výške 69,09 %. Následne Okresný súd Prešov vychádzal z nasledujúcich právnych úvah. Zmluva je uzavretá v momente zhody (konsenzu) vôle zmluvných strán o obsahu zmluvy tým, že riadne a včasné prijatie návrhu na uzavretie zmluvy nadobudlo účinnosť (§ 43c ods. 2 OZ). Prijatím návrhu na uzavretie zmluvy bez zmien a doplnkov dochádza k zmluvnému konsenzu, ktorý má právotvorné účinky na vznik zmluvy. Zhoda vôle navrhovateľa a adresáta je predpokladom vzniku každej zmluvy. Zhoda vôle sa musí vzťahovať na celý obsah zmluvy. Ustanovenie § 44 ods. 2 OZ vychádza zo zásady, že prijatie návrhu (súhlas) musí byť úplné. Podmienkou vzniku zmluvy preto je, aby návrh na jej uzavretie bol prijatý v celom rozsahu bez akýchkoľvek doplnkov, zmien a výhrad. V prípade, že odpoveď na návrh obsahuje modifikáciu obsahu, resp. dodatky, výhrady, obmedzenia či iné zmeny, považuje sa za odmietnutie návrhu ako celku, za zánik pôvodného návrhu a za splnenia podmienok uvedených v § 43a ods. 1 OZ za nový návrh so zmeneným obsahom. V prípade protinávrhu dochádza k zmene doterajšieho postavenia subjektov, t. j. navrhovateľa a adresáta (obláta). V zmysle vyššie citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka ako aj zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch je uvedenie RPMN podstatnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorej neuvedenie v zmluve (ak zmluva inak vznikla) je sankcionované tým, že takáto zmluva je bez poplatkov a bez úrokov. Je teda zrejmé, že v prípade, ak zo strany adresáta návrhu na uzavretie zmluvy dôjde k zmene výšky RPMN, dochádza tým k zmene podstatných náležitostí Zmluvy a takúto odpoveď je treba považovať za nový návrh. Následne preto, aby došlo k uzavretiu Zmluvy, je potrebné túto odpoveď chápať ako návrh zmluvy, ktorý musí byť opätovne prijatý pôvodným navrhovateľom zmluvy, teda dlžníkom. V uvedenom prípade k tomu nedošlo, preto treba mať za to, že zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorá je predmetom tohto konania, uzavretá nebola. Na vyššie uvedenom závere nič nemení ani ustanovenie Čl. 2 bodu 2.1 Zmluvných dojednaní Zmluvy o revolvingovom úvere, podľa ktorého: „... Veriteľ je oprávnený po vyhodnotení údajov o Dlžníkovi výšku úveru jednostranne znížiť a schváliť iné parametre požadovaného úveru ako Dlžník uviedol v bode 5. Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere bez toho, aby to znamenalo porušenie povinností zo strany Veriteľa.“ Predmetné ustanovenie treba v prospech žalovaného spotrebiteľa vykladať spôsobom vyššie uvedeným (ako novú ofertu) inak by išlo o neplatné ustanovenie z dôvodu rozporu s § 54 ods.1 Občianskeho zákonníka (Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie) pre rozpor s § 44 ods.2 Občianskeho zákonníka. Keďže návrh bol prijatý aj prostredníctvom „Oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi“, tak toto prijatie obsahuje ďalšie údaje, ktoré neboli predmetom návrhu dátum splatnosti prvej splátky, dátum konečnej splatnosti a deň splatnosti každej splátky v rámci kalendárneho mesiaca a teda rozširuje nezhodu medzi návrhom a jeho prijatím. Súd nesúhlasí s názorom žalobcu, že RPMN je výsledkom výpočtu a nie zmluvného dojednania, preto nemá vplyv na vznik zmluvy. Vyššie citované ustanovenia OZ nerozlišujú charakter a závažnosť rozdielnych údajov v návrhu a jeho prijatí ale vyžadujú jednoznačný konsenzus. Preto posudzovanie charakteru rozdielného údajov považuje súd za zbytočnú. Navyiac, ak RPMN predstavuje celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19, tak rozdielna výška RPMN logicky znamená rozdielnu výšku celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom (v prejednávanej veci uvedenú v návrhu a v prijatí návrhu).

4. Taktiež súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/373/2017, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/11/2017 a sp. zn. 6Co/320/2015, ako aj na skutočnosť, že vyššie uvedený právny záver sa zdá byť prijatý minimálne väčšinou, keďže je uvedený aj rozhodnutím Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co/73/2016, 2Co/51/2017, 21Co/109/2017 a najnovšie 13Co/35/2018 zo dňa 17.12.2018 a sp. zn. 14Co/19/2018 zo dňa 20.11.2018, ako aj v rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/1266/2014, 15Co/768/2014, Krajského súdu v Žiline sp.zn. 5Co/797/2014, 6Co/107/2016 a ďalších rozhodnutí.

5. Podľa názoru súdu prvej inštancie vzťah medzi sporovými stranami tak treba posudzovať ako vzťah z bezdôvodného obohatenia, pričom išlo o plnenie bez právneho dôvodu (k vzniku zmluvy, a to aj neplatnej pre nedostatok prieniku oferty s jej prijatím nedošlo). Ak úvery boli spolu poskytnuté

vo výške 2 988,58 eura a žalobca vrátil sumu 6 415,42 eura, tak suma 3 426,84 eura predstavuje bezdôvodné obohatenie získané žalovaným na jeho úkor. Zároveň súd prvej inštancie uviedol, že žalobou uplatnenú pohľadávku nemá súd na základe príkazu krajského súdu za premlčanú. Následne poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu SR, č. k. 3Cdo/196/2017, 8Cdo/163/2018 a 1Cdo/238/2017.

6. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol v súlade s ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP, a to tak, že v konaní plne úspešnému žalobcovi priznal súd nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

7. Proti rozsudku podal včas odvolanie žalovaný, pričom uviedol, že predmetný rozsudok súdu prvej inštancie napáda v celom rozsahu, a to z odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), § 365 ods. 1 písm. d) a § 365 ods. 1 písm. h) CSP. V zásade možno konštatovať, že žalovaný vzniesol dve základné odvolacie námietky. Prvá odvolacia námietka spočívala v skutočnosti, že namietal nepreskúmateľnosť rozsudku pri posúdení námietky premlčania, absentuje relevantných, resp. akýchkoľvek skutkových a právnych dôvodov, z ktorých rozhodnutie vychádza a súčasne porušenia práva na spravodlivý proces. Napádaný rozsudok podľa názoru žalovaného neobsahuje žiadne relevantné posúdenie námietky premlčania a súčasne je zreteľné, že postup súdu a jeho rozhodnutiu podporujú právnym názorom Najvyššieho súdu SR, ale aj vlastnému presvedčeniu súdu. Skutočnosť, že súd prvej inštancie odkazuje na názor odvolacieho súdu, pričom z napádaného rozhodnutia nie sú zrejmé ani len základné skutočnosti, ktoré by vyvrátili tvrdenia a argumenty žalovaného, je tento rozsudok možno požadovať za porušenie práva na spravodlivý proces.

8. Druhou podstatnou odvolacou námietkou žalovaného bolo, že namietal nepreskúmateľnosť rozhodnutia a jeho odôvodnenia, podľa ktorého sú úvery bezúročné a bez poplatkov. V súvislosti s odôvodnením rozsudku týkajúceho sa nedohodnutia RPMN súd v rozsudku ani nezdôvodnil na základe, akých skutočností a z akých dôvodov mal za to, že údaj o RPMN by si účastníci zmluvy vôbec legálne mohli dohodnúť. Z povahy niektorých náležitostí uvedených v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. vyplýva, že nemôžu byť predmetom konsenzu a zákon takýto konsenzus ani nepredpokladá. Súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal tým, že v prípade RPMN ide o dohodnuteľný údaj alebo nie, teda či aj RPMN nepatrí medzi údaje, ktoré nie je možné dohodnúť. Žalovaný tvrdí, že hodnota RPMN úveru sa medzi stranami úverovej zmluvy nikdy nedojednávava, a preto sa účastníci zmluvy na tejto náležitosti dohodnúť ani nemôžu. Z napádaného rozsudku nie je zrejmé, ani to, na základe čoho súd dospel k záveru o tom, že žalobca vlastne navrhol údaj o RPMN. Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru žiadny návrh RPMN neobsahuje, uvádza sa v nej len údaj o predpokladanej RPMN. Na základe uvedeného žalovaný tvrdí, že otázka dohody o RPMN nebola zo strany súdu, ani len posúdená v tom smere, či zákonná úprava takúto dohodu pozná a predpokladá. V závere svojho podaného odvolania žalovaný navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu zamietne a žalovanému prizná nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred súdom prvej inštancie. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov za odvolacie konanie a trovy právneho zastúpenia v odvolacom konaní, a to v plnom rozsahu.

9. K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že podľa jeho názoru v priebehu konania dostatočne preukázal oprávnenosť jeho nároku, ako aj práva na povinnosti žalovaného. Podľa názoru žalobcu žalovaný bol povinný pri poskytovaní úverov uvádzať úrok a RPMN, a to vo výške ako to upravuje Nariadenie vlády SR č. 238/2008 Z. z. Na základe vyššie uvedeného navrhol, aby odvolací súd po preskúmaní veci potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie.

10. K vyjadreniu žalobcu k podanému odvolaniu zo strany žalovaného sa žalovaný následne nevyjadril.

11. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa ust. § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), v zmysle zásad ust. § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konania mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasledujúce CSP bez nariadenia pojednávania (§ 380 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

12. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietanou inou vadou konania a nesprávnym právnym zistením, teda, či súd prvej inštancie na

zistený skutkový stav správne v úplnosti aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd SR, II. ÚS 78/05).

13. K odvolacej námietke, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, tu odvolací súd uvádza, že tento odvolací dôvod dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pre ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Takáto iná vada sa v posudzovanom spore odvolacím súdom zistená nebola.

14. K námietke nesprávneho právneho posúdenia odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak ho síce aplikoval ako správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (Najvyšší súd SR, sp. zn. 7Cdo/7/2010). Tento odvolací dôvod rovnako naplnený nebol.

15. Podľa ust. § 382 CSP, ak má odvolací súd za to, že na vec sa vzťahuje ustanovenie všeobecného záväzného predpisu, ktoré by doterajšom rozhodovaní vo veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve strany, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili.

16. Podľa ust. § 456 Občianskeho zákonníka, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

17. Podľa ust. § 457 Občianskeho zákonníka, ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal

18. Podľa ust. § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.

19. Podľa ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

20. Podľa ust. § 563 Občianskeho zákonníka, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

21. V zhode so súdom prvej inštancie ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi žalobcom a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským v zmysle ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmlúv. Zmluvy o úvere uzatvorené medzi žalobcom a žalovaným sú štandardnými formulárovými spotrebiteľskými zmluvami, kde žalovaný vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv vykonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalobca je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Zmluva o úvere je síce zmluvným typom upraveným v Obchodnom zákonníku, avšak odvolací súd uvádza, že aj zmluvu uzavretú podľa Obchodného zákonníka možno považovať za spotrebiteľskú. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

22. K prvej vznesenej námietke ohľadne premlčania nároku, resp. vysporiadania sa s námietkou premlčania zo strany žalovaného v rozhodnutí súdu prvej inštancie možno konštatovať, že súd prvej

inštancie v zmysle ust. § 391 ods. 2 CSP bol viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý bol podrobne a jasne špecifikovaný v zrušujúcom uznesení tunajšieho odvolacieho súdu pod sp. zn. 21Co/108/2018-136 zo dňa 24. 01. 2019, kde sa odvolací súd k námietke premlčania podrobne, jasne a zrozumiteľne vyjadril v odstavoch svojho rozhodnutia, a to pod číslami ods. 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27 a 28. Cit. : „Pre začiatok plynutia subjektívnej doby je rozhodujúce poznanie skutkových okolností (ani nie tak právneho posúdenia), no okolností nie zo zmluvy, ale okolností z porušenia práva, v danom prípade z bezdôvodného obohatenia (okolnosť, že došlo k porušeniu zákona, o výške bezdôvodného obohatenia a príčinnej súvislosti medzi prvými dvoma okolnosťami). Zdá sa teda, že nepostačujú pochybnosti, ale „dozvedenie“ sa o skutkových okolnostiach bezdôvodného obohatenia (do pozornosti tiež Nález ÚS ČR II. 2460/17 zo dňa 19.03.2018). Odvolací súd zástava názor, že subjektívna premlčacia doba začína plynúť od okamihu, kedy oprávnený zistí skutkové okolnosti, z ktorých možno vyvodiť vznik bezdôvodného obohatenia na strane zodpovedného subjektu a orientačne aj jeho rozsah tak, aby bolo možné približne určiť výšku náhrady v peniazoch. Vyžaduje sa pritom skutočná, nie iba predpokladaná vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor bolo získané bezdôvodné obohatenie a kto ho získal. Nie je podstatná a rozhodujúca okolnosť, kedy sa oprávnený subjekt pri náležitej starostlivosti musel alebo mohol dozvedieť, že na jeho úkor došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia, ale to, kedy sa o tejto okolnosti skutočne dozvedel. Rozhodujúci je teda subjektívny moment, kedy sa oprávnený dozvie o okolnostiach, ktoré sú rozhodujúce pre uplatnenie tohto práva. Začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa neviaže na čas, od kedy sa žalovaný dozvedieť mal a mohol s poukazom na to, že mal poznať právo. a ale na okamih, kedy sa žalovaný skutočne dozvedel že na jeho úkor sa žalobca bezdôvodne obohatil, teda vtedy, kedy mal žalovaný k dispozícii údaje, ktoré mu umožňovali podať žalobu na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, teda keď sa dozvedel, že právny dôvod na plnenie úrokov a poplatkov z jednotlivých zmlúv nebol od začiatku daný. Relevanciu má teda to, od kedy sa dotknutá osoba dozvie, že plniť nemala a nie že plnila. Žalobca vyhlásil, že o tom, že sa na jeho úkor niekto obohatil, sa dozvedel mesiac pred podaním žaloby (09/2017).“

23. Je teda možné konštatovať, že odvolacou námietkou žalovaného sa podrobne odvolací súd v predchádzajúcom rozhodnutí zaoberal a tento právny názor súdu druhej inštancie súd prvej inštancie rešpektoval, pričom poukázal na aktuálnu judikatúru Najvyššieho súdu SR, a to v troch konkrétnych veciach. K uvedenému odvolací súd uvádza, že právny názor ohľadne začiatku subjektívnej premlčacej doby v prípade bezdôvodného obohatenia je odlišný a tento sa aj odlišne právne posudzuje či už v jednotlivých rozhodnutiach krajských súdov, resp. Najvyššieho súdu SR. Odvolací súd nevidí dôvod, aby nezotrval na svojom právnom závere, tak ako bol špecifikovaný vo vyššie uvedených odsekoch svojho rozhodnutia pod sp. zn. 21Co/108/2018-136 zo dňa 24. 01. 2019. Pri namietanej premlčacej lehote toho času neexistuje precedenčná záväznosť, keď NSSR do dnešného dňa „opačný názor“ nepublikoval v Zbierke stanovísk NSSR napriek žiadosti krajského súdu o zaujatie stanoviska k tejto spornej právnej otázke. Nemožno teda ani naďalej v danej veci konštatovať existenciu „ustálenej rozhodovacej praxe“.

24. K druhej odvolacej námietke žalovaného ohľadne skutočnosti, že v tomto rozhodnutí absentuje odôvodnenie, podľa ktorého sú úvery bezúročné a bez poplatkov v kontexte tvrdenia žalovaného v tejto odvolacej námietke o skutočnosti, že súd prvej inštancie v rozsudku ani nezodôvodnil na základe, akých skutočností a z akých dôvodov mal za to, že údaj o RPMN by sa účastníci zmluvy vôbec legálne mohli dohodnúť, odvolací súd uvádza nasledovné.

25. Zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v ust. § 9 ako jednu z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere uvádza aj údaj o RPMN. Jeho uvedenie má podstatný vplyv na rozhodnutie spotrebiteľa vstúpiť do úverového vzťahu s dodávateľom. Každá zmluva, teda i zmluva o spotrebiteľskom úvere je výsledkom určitého procesu vznikajúceho na základe konsenzu zmluvných strán. Vo vzťahu k RPMN odvolací súd uvádza, že ak teda žalovaný v časti zmluvy „údaje o schválenom úvere“ a v „oznámení veriteľa o schválení úveru“ uvádzal iné údaje ako boli údaje uvedené v žiadosti o poskytnutie úveru, išlo o nový návrh, ktorý mal žalobca prijať. Žalovaný teda nebol oprávnený sám jednostranne meniť akýkoľvek podstatný údaj, dokonca zákonom vyžadovaný ako „povinný údaj“. Predpokladaná RPMN po poskytnutí revolvingu bola v žiadosti uvedená vo výške 68,80 % a v časti o schválenom úvere vo výške 69,09 %. V tejto súvislosti neobstojí argument žalovaného, že RPMN nemôže byť predmetom dohody a že jej výpočet je konkrétne určený, jej výška však musí byť riadne určená a predstretá spotrebiteľovi najneskôr v čase, kedy vstupuje do zmluvného vzťahu. V opačnom prípade by sa minulo účinku ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. účinného v čase uzatvorenia zmluvy,

ktorého cieľom bolo zabezpečiť, aby bol spotrebiteľ v potrebnom rozsahu informovaný o základných skutočnostiach týkajúcich sa zmluvného vzťahu už v čase jeho vzniku. Údaj o RPMN preto nemôže byť zmenený jednostranným úkonom zo strany žalovaného. Žalovanému tak nič nebránilo, aby svoj nový návrh už obsahujúci presnú, nie iba predpokladanú výšku RPMN a výšku RPMN pri poskytnutí úveru na uzatvorenie zmluvy predostrel žalobcovi za účelom písomného vyjadrenia súhlasu žalobcu s takýmto novým návrhom. Odvolací súd zdôrazňuje, že tento nový návrh musel byť prijatý žalobcom v účastníkmi dojednanej písomnej forme. Povinnosť uzatvoriť zmluvu v písomnej forme priamo vyplýva i zo samotného obsahu predmetnej zmluvy, kde sa v bode 13 na jej uzatvorenie vyžadovalo riadne vyplnenie zmluvy a následné podpísanie. K písomnému prijatiu nového návrhu v zmysle ust. § 46 ods. 2 Občianskeho zákonníka zo strany žalobcu však nedošlo, a preto ani zmluva platne vzniknúť nemohla. V zmysle uvedeného súd prvej inštancie správne posúdil neplatnosť zmluvy v časti údaju RPMN za dôvod na vyhlásenie bezúčinnosti a bezpoplatkovosti predmetnej zmluvy, s čím sa stotožňuje aj odvolací súd.

26. Odvolací súd poukazuje na to, že už samotná vyššie uvedená skutočnosť postačuje na to, aby bol žalovaný povinný vrátiť žalobcovi bezdôvodné obohatenie z predmetnej zmluvy, preto odvolací súd nepovažoval za podstatné zaoberať sa ďalšími dôvodmi, ako ani námietkami žalovaného týkajúcimi sa bezúčinnosti a bezpoplatkovosti predmetnej zmluvy.

27. Súd prvej inštancie a ani odvolací súd vo svojich rozhodnutiach netvrdili, že u RPMN ide o dohodnuteľný údaj, práve naopak uvádzali, že sa jedná nie o „dohodnuteľný údaj“ ale o povinný, zákonom vyžadovaný údaj v úverovej zmluve. Tvrdenie žalovaného ohľadom skutočnosti, že údaj o RPMN je údajom určeným právnymi predpismi a nie údajom, na ktorom by sa bolo možné dohodnúť je teda irelevantné, nakoľko akceptácia návrhu zmluvy musí obsahovať tie isté náležitosti ako samotný návrh, pričom zmena tak podstatného údaju „zo zákona povinného“, akým údaj o RPMN nesporne je, sa považuje za odmietnutie pôvodného návrhu a súčasne za nový návrh. Dôležitosť tohto údaju je kľúčová, keďže tento údaj je tým najpodstatnejším údajom z úverovej zmluvy, ktorý dáva spotrebiteľovi možnosť posúdiť „výhodnosť“ či „nevýhodnosť“ ponúkaného úveru, keďže RPMN v sebe zahŕňa komplexné náklady pre spotrebiteľa uvádzané v rozličných článkoch zmluvy o úvere, často v neprehľadnom slede (vrátane rôznych poplatkov či poistenia) a tým pre spotrebiteľa predstavuje hlavnú pohnútku pri rozhodovaní sa, či o daný úver požiada. Z tohto dôvodu je možné pokladať argumentáciu súdu prvej inštancie uvedenú v odôvodnení napadnutého rozhodnutia za správnu, právne udržateľnú a plne súladnú so zákonom.

28. Odvolací súd na základe vyššie uvedeného konštatuje, že súd prvej inštancie správne uzavrel, že zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorá je predmetom tohto konania uzavretá nebola, teda žalobca bol povinný žalovanému vrátiť len sumy skutočne mu poskytnuté žalovaným na základe uzatvorených zmlúv. Vzhľadom na to, že žalobca uhradil žalovanému viac ako boli poskytnuté istiny úverov, súd prvej inštancie správne zaviazal žalovaného na zaplatenie rozdielu medzi poskytnutými a uhradenými prostriedkami z oboch úverových zmlúv, teda správne ho zaviazal na vydanie bezdôvodného obohatenia.

29. Odvolací súd so zreteľom na vyššie uvedené má za to, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá kritériám daných v ust. § 220 ods. 2 CSP. Z rovnakých dôvodov nepovažoval za potrebné zaoberať sa ostatnými namietanými skutočnosťami zo strany žalovaného, ktorého nemohli spôsobiť zmenu právneho posúdenia veci. Za daného stavu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP.

30. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Odvolanie žalovaného nebolo úspešné, v dôsledku čoho má nárok na náhradu trov odvolacieho konania úspešný žalobca. Keďže žalobcovi v odvolacom konaní žiadne preukázateľné trovy odvolacieho konania nevznikli, ani si ich náhradu neuplatnil, odvolací súd vyslovil, že stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

31. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).